

Είμαι ο Τάκης και είμαι ποδηλάτο. Μην απορείς, δεν είμαι ένα τυχαίο ποδηλάτο. Είμαι το ποδηλάτο του Νίκου. Γι' αυτόν και για την παρέα του μιλάει αυτή η ιστορία που θα σου διηγηθώ και κάθε λέξη της, είναι αληθινή.

Το βρίσκεις παράλογο που μπορώ και σου γράφω; Δεν είναι! Απλά εσύ τα τελευταία χρόνια έχεις το πρόβλημα που ονομάζω «υπερβολική λογική» και ό,τι δεν εντάσσεται σε αυτήν, το θεωρείς «παραμύθια της Χαλμάδας».

Ξεπέρασε λοιπόν γρήγορα το όποιο σοκ και πάμε παρακάτω. Άλλωστε, κανείς γύρω σου δεν μπορεί να ξέρει πως αυτό που διαβάζεις είναι γραμμένο από ένα ποδηλάτο. Αντίθετως, εγώ ξέρω τα πάντα για το αφεντικό μου, τον Νίκο και τους φίλους του. Τον ακολουθούσα και τον ακολουθώ σχεδόν παντού και έχω ακούσει πολλά πράγματα. Όσα δεν ξέρω, μου τα έχουν πει τα άλλα ποδήλατα, των φίλων του, με το νι και με το σίγμα που λέτε κι εσείς.

Εκείνη τη περίοδο λοιπόν, πριν λίγα μόλις χρόνια, ήταν όλοι στη παρέα ενθουσιασμένοι με την νέα αγαπημένη τους συνήθεια που είχε έρθει να γεμίσει τις ώρες της βαρεμάρας τους:

τα τσάτσα-πάρτι. Η ιδέα ενός τέτοιου πάρτι, είχε έρθει με απευθείας πτήση από το πουθενά, όταν ένα απογευματάκι απολάμβαναν τον καφέ τους και παραφιλοσοφούσαν, στο σπίτι του αφεντικού μου, στα Εξάρχεια. Εκεί που ακούγανε στο ραδιόφωνο ζωηρές μουσικές και χωρίς να το πολυκαταλάβουν, βρέθηκαν στην τσάτσα της πολυκατοικίας αγκαλιά με το ραδιόφωνο, να χορεύουν ξέφρενα και να πίνουν μπύρες. Αυτά το πάρτι συνήθως, κρατούσαν ένα δίωρο κι έτσι ξαφνικά όπως άρχιζαν, έτσι κι απότομα σταμάταγαν και όλοι επέστρεφαν στις υποχρεώσεις τους.

Οι πιο σταθεροί θαμώνες στα τσάτσα-πάρτι, ήταν ο Νίκος, ο Γιάννης, η Άννα, η Σόνια, η Μαρία, ο Άλεξ, η Φωτεινή και ο Αντώνης όποτε ερχόταν από το νησί για να τους δει. Όλοι από το ίδιο νησί προερχόμενοι, κυνηγούσαν το μεγάλο τους όνειρο στις γειτονιές της Αθήνας. Ο καθένας με τον τρόπο του και με σταθερό μέσο το ποδήλατό του. Άλλοι στα Πανεπιστήμια, άλλοι στα ΙΕΚ, άλλοι σε ιδιωτικές σχολές. Όλοι όμως στο δρόμο για την απόκτηση "ενός χαρτιού", που έλεγαν κι οι γονείς τους, ώστε να μπορέσουν να διεκδικήσουν στο μέλλον, μια δουλειά της προκοπής. Και πράγματι, στο μέλλον, βρέθηκε η "δουλειά της προκοπής" για τον καθένα, ανεξάρτητα από το πτυχίο, το δίπλωμα και το degree. Αλλά αυτό είναι ένα άλλο, διαφορετικό κεφάλαιο.

Οι θαμώνες των πάρτι δεν ξεπερνούσαν τους δέκα γιατί έτσι είχε αποφασίσει η παρέα ότι ήθελε να γίνει. Το νούμερο δέκα ήταν ένα ευέλκτο σχήμα για τσάτσα-πάρτι, όπως έλεγε ο Άλεξ. Οι περισσότεροι από δέκα, θα έκαναν υπερβολική φασαρία. Βέβαια υπήρξαν φορές που ο αριθμός μειωνόταν, όμως ποτέ δεν άφηναν να αυξηθεί. Ήταν ένας άγραφος κανόνας της παρέας και αυτός. Το ποιοι και πότε θα συμμετείχαν δεν το προγραμματίζαν ποτέ. Απλά γινόταν. Αν τύχαινε κι ερχόταν κανείς, ενώ ο αριθμός είχε συμπληρωθεί τον έδιωχναν διακριτικά ή έπαρνε τη θέση κάποιου που ετοιμαζόταν να φύγει λόγω κάποιας υποχρέωσης.

Ένας άλλος άγραφος κανόνας της παρέας, ήταν η απαγόρευση να φέρνει το κάθε μέλος κάποιον άλλον φίλο ή φίλη του. Αυτό μου το έχει επαληθεύσει και η Λίτσα, τα ποδήλατο της Άννας. Δεν ήθελαν βλέπεις να μεγαλώσει ο αριθμός των θαμώνων αλλά και ούτε να μαθευτεί η συνήθειά τους σε πολύ κόσμο. Ήθελαν να έχουν -ας πούμε- την αποκλειστικότητα της ιδέας. Κουραφέξαλα δηλαδή αφού ήξεραν όλοι μέσα τους, πως αυτό ήταν αδύνατον να γίνει αφού σίγουρα ο καθένας τους όλο και σε κάποιον εκτός παρέας, θα το έλεγε κι αυτός με τη σειρά του σε κάποιον άλλον και σιγά-σιγά, όλο και περισσότεροι θα το μάθαιναν.

Το σπίτι του Νίκου -του αφεντικού μου ντε!- ήταν βολικό για

να φλοξενεί τα ιδιαίτερα αυτά πάρτι. Ήταν στον 5^ο όροφο της πολυκατοικίας κι από πάνω ακριβώς ήταν η τάρτασα. Εκεί με έβαζε κι εμένα για να μην με κλέψει κανείς κι έτσι είχα «πρώτο τραπέζι πιάτα» στα πάρτι! Τα παιδιά, δεν ενοχλούσαν κανέναν. Βέβαια και οι ώρες που είχαν διαλέξει, πρωινές-μεσημεριανές ή απογευματινές, ήταν καλές γιατί ο περισσότερος κόσμος έλειπε στις δουλειές του κι έτσι δεν είχαν διαμαρτυρίες από τους γείτονες λόγω της δυνατής μουσικής αλλά και του θορύβου που δημιουργούσαν τα συντονισμένα χορευτικά άλματα, πάνω στη ταϊμεντένια πλάκα της τάρτασας.

Αυτό το σπίτι, τους εξυπηρετούσε και για έναν άλλο λόγο. Ήταν μεν μια γκαρσονιέρα, στον 5^ο όροφο αλλά το ασανσέρ πήγαινε μέχρι τον 4^ο, έτσι ήταν πιο εύκολο για τη παρέα να ελέγχει το ποιος και το πότε θα ερχόταν στο κάθε πάρτι. Αν τυχόν κι ερχόταν κανένας άσχετος ή ανεπιθύμητος, κάποιος από αυτούς έτρεχε στον 4^ο και τον ενημέρωνε πως δεν μπορούσε να ανέβει γιατί ο Νίκος ήταν άρρωστος και δεν ήθελε κόσμο.

Κάποια φορά είχε αναλάβει η Φωτεινή τον ρόλο του κακού «μαντατοφόρου» και ενημέρωσε μια συμφοιτήτρια του Νίκου πως ο ίδιος ήταν με γρίπη και δεν μπορούσε να τον δει γιατί από τον πυρετό παραλήρουσε και κολοκύθια τούμπανα. Δικαιολόγησε και την παρουσία της, λέγοντάς της πως του έκανε

τη νοσκόμα και του έφτιαχνα φιδέ. Ψέματα φυσικά, όλοι στη τάρτασα ήταν και χοροπηδάγανε, του είδα με τις ίδιες μου τις ρόδες!

Το αφεντικό μου, το οποίο υπεραγαπώ, φημιζόταν και φημιζέται για την ηρεμία του και για το γούστο του στη μουσική. Είχε πάντα χιλιάδες cd όλα αγορασμένα. Ούτε ένα πειρατικό. Δεν μπορούσε καν να διανοηθεί πως θα αγόραζε πειρατικό cd. Το θεωρούσε προδοσία προς τη μουσική αλλά και τις αρχές του. Έτσι, προτιμούσε να διαθέτει ένα μεγάλο μέρος από το μικρό μισθό του σε αυτό του το πάθος. Μια συνήθεια που κρατάει ακόμα μέχρι και σήμερα.

Εργαζόταν κάποια βραδιά της εβδομάδας σε ένα ωραίο μπαράκι της Χαριλάου Τρικούπη, ως barman. Πολλές φορές πήγαινε εκεί και η υπόλοιπη παρέα και πάντα χαιρόταν που τους έβλεπε. Ήταν για όλους ο πιστός φίλος, με την ανοιχτή καρδιά και το μόνιμο –σχεδόν– χαμόγελο. Όλοι τον αγαπούσαν και τον θαύμαζαν γιατί και στο Πανεπιστήμιο τα πήγαινε καλά και δούλευε για να βγάλει τα έξοδα του και το σπίτι του καθώς και η καρδιά του, ήταν πάντα ορθάνοιχτα για όλους τους φίλους του αλλά και για εμένα. Ήταν ο προκομμένος φίλος, δηλαδή.

Και να 'ταν μόνο αυτό... Ήταν και ο προσωπικός εξομολογητής της παρέας. Ήξεραν όλοι τους πως δεν θα πρόδιδε λέξη από

ότι του εμπιστευόταν και πολλές φορές έκαναν κατάχρηση αυτής του της ηθικής. Είχε τύχει να έρθει η Μαρία στο σπίτι του στις 5 το πρωί, προκειμένου να την παρηγορήσει, μετά από έναν αναπάντεχο χωρισμό. Και ο καλός μας Νίκος, την φρόντισε σαν να ήταν μικρό παιδί.

Το επόμενο μεσημέρι, μάλιστα την πήγαμε παρέα βόλτα. Μου τη φόρτωσε στη σκάρα και πήγαμε για προμήθειες στο μπα- κάλικο της γειτονιάς. Κοψοσελιάστικα το ποδήλατο! Μετά, στο σπίτι, την τίασε ένα γερό μεσημεριανό και ήρεμη πια, αφού τον ευχαρίστησε έφυγε για τη σχολή της. Εμένα τίποτα ούτε ένα γεια αλλά κανείς δεν μου μίλαγε εμένα, εκτός βέβαια από τον Νίκο που με κουβέντιαζε με τις ώρες. Ήμουν τότε το βασικό μέσο που χρησιμοποιούσε για τις μετακινήσεις του στην Αθήνα. Τώρα με χρησιμοποιεί περισσότερο για τις μονα- χικές του βόλτες, όταν μπουχτίζει.

Έτσι που λες ο Νίκος μας, Δοστικός. Του λέγαν τα κορίτσια της παρέας πως θα ήταν απίστευτα τυχερή όποια τον παντρευό- ταν. Κι αυτός χαμογέλαγε και τους έλεγε πως ποτέ δεν θα παντρευόταν. Δεν θεωρούσε τον εαυτό του άξιο για να κάνει οικογένεια.

Το σπίτι της Άννας, την οποία μεταξύ μας την γούσταρα πολύ, ήταν λίγα τετράγωνα μακριά από της Φωτεινής, στη περιοχή του Γκύζη. Το λάτρευα αυτό το σπίτι, πραγματικά! Ήταν ένα

άνετο διαμέρισμα που ανήκε στους γονείς της. Επιπλωμένο με το δικό της γούστο από το φωτιστικό μέχρι και το μαχαίροπι- ρουνο και το γούστο της Άννας ήταν φημισμένο. Δεν ήταν τυχαίο άλλωστε πως σπούδαζε Διακοσμητική.

Η Άννα τα είχε όλα σε τάξη και δεν ήθελε τίποτα και κανείς να της διαταράσσει την ισορροπία του σπιτικού της. Ευτυχώς το σεβόντουσαν όλοι αυτό και δεν της πειράζανε τα πράγματα της όταν την επισκέπτονταν. Η τσάρτασα στη πολυκατοικία που έμενε, ήταν μεγάλη και άνετη και φιλοξένησε κάποια από τα πάρτι της παρέας, επίσης. Άλλωστε, στην τετραώροφη πολυ- κατοικία όπου ζούσε η Άννα, έμεναν μόνο φοιτητές και κανείς δεν φαινόταν να ενοχλείται από τη φασαρία παρά μόνο από το γεγονός πως τα τσάρτασα-πάρτι τους, ήταν «κλειστά» και δεν μπορούσαν κι οι ίδιοι να συμμετέχουν.

Από ότι έμαθα όμως εγώ αργότερα, ακολούθησαν κι οι ίδιοι το παράδειγμά τους κι έκαναν κι αυτοί τα παρτάκια τους όταν δεν κάνανε κάποιο, οι δικοί μας. Πάντως οφείλω να ομολογήσω πως σεβόνταν το χώρο αφού ακόμα και τα άδεια κουτάκια από τις μπίρες τους, τα έβαζαν στη σακούλα της ανακύκλωσης που είχε κρεμάσει η Άννα στη πόρτα του δωματός, που οδηγούσε στο κλιμακοστάσιο. Μου το είπε η Λίτσα που τους είδε. Η Λίτσα, το ποδήλατο της Άννας, ήταν και παραμένει μια κου- κλάρα ποδηλατίνα. Είμαι περήφανος γιατί είναι το κορίτσι μου.

Μα τι σου έλεγα; Τα έχασα! Όταν σκέφτομαι τη Λίτσα και τις γυαλιστερές τις καμπύλες, τα χάνω... Α, ναι! Τέτοιες σκαούλες είχαν τοποθετήσει σε όλες τις ταράτσες που μαζεύονταν κι όταν γέμιζαν, αναλάμβανε κάποιος από την παρέα να τις οδηγήσει στους ειδικούς κάδους, διότι τα παιδιά διέθεταν και μία κάποια οικολογική συνείδηση, παρότι οι γονείς τους τα αποκαλούσαν, μεταξύ σοβαρού κι αστείου: "τα ρεμάλια της Φωκίωνος Νέγρη". Μια έκφραση που ποτέ δεν κατάλαβα γιατί τους προκάλυψε τόσο γέλιο. Ανθρώπινα πράγματα μάλλον.

Τα πάρτι στη ταράτσα της Άννας, τα απολάμβανα ιδιαίτερα γιατί είχα και τη Λίτσα παρέα, δίπλα – δίπλα μας βάζανε και αράζαμε. Η Φωτεινή πάντως, άκουσα που έλεγε ότι τα απολάμβανε λόγω ενός εντυπωσιακού graffiti που υπήρχε στον τοίχο της απέναντι πολυκατοικίας στο ύψος του επιπέδου που βρισκόμασταν κι εμείς και έγραφε: «Feel the Pulsel!», με έντονα χρώματα. Μια προτροπή που για κάποιο παράξενο λόγο –ανθρώπινος πρέπει να ήταν κι αυτός- την έκανε να νιώθει ζωντανή, γεμάτη θετική ενέργεια και να χοροπηδάει ακόμα πιο ψηλά επάνω στο ταμνέντο της ταράτσας. Δεν ξέρω σε ποιον σφυγμό αναφερόταν ακριβώς το σύνθημα αλλά αυτοί εκεί πέρα, σίγουρα είχαν πιάσει το σφυγμό της ζωής αλλά και της αγαπημένης τους μπίρας, που τύχαινε να φέρει το ίδιο όνομα.

Μια και λέμε για την Φωτεινή, στο σπίτι της εκεί κοντά, δεν

κάνανε πάρτι. Η μεγάλη πολυκατοικία που ζούσε, είχε 50 διαμερίσματα στα οποία έμεναν οικογένειες και συνταξιούχοι και δεν «σήκωνε» τέτοια πράγματα. Η Φωτεινή, ήταν η μόνη φοιτήτρια στο κτίριο. Ήδη είχε δεχτεί κάποιες ήπιες συστάσεις για λίγες συγκεντρώσεις βραδινές στο διαμέρισμά της. Δεν συνέβαινε συχνά αλλά πώς να συγκρατήσεις εικοσάχρονους μετεφήβους;

Συχνά όμως, τους μάζευε στο σπίτι και τους μαγείρευε τις σπεσιαλιτέ της. Μουρλή με τη μαγειρική αυτή! Λάτρευαν όλοι τα φαγητά της. Κάποιες φορές, ο Γιάννης έπανε την κιθάρα και τραγουδούσανε όλοι μαζί κλασικά «φοιτητικά» κομμάτια του Σιδιρόπουλου, του Άσημου, της Χαρούλας και του Μάνου. Δεν διέφεραν σε τίποτα από τα εκατομμύρια φοιτητές που είχε αναρέψει η λατρεμένη τους Αθήνα, μα συγχρόνως ξεχώριζαν μέσα από τη μοναδικότητα του χαρακτήρα τους μα και τα φοβερά ποδήλατά τους. Για να ευλογήσουμε λίγο και τα πετάλια μας...

Κάποια βράδια, όταν έβλεπαν ότι δεν μπορούσαν πλέον να μείνουν κλεισμένοι στους τέσσερις τοίχους του διαμερισματος της Φωτεινής, έκαναν μακρινούς περιπάτους, μια άλλη αγαπημένη τους συνήθεια. Κάπως έτσι μια φορά, βρέθηκαν και στα σκαλοπάτια του Μουσείου, κατόπιν δήλωσης του Αντώνη πως ποτέ δεν το είχε επισκεφθεί.

Τους είχαμε ακολουθήσει με τη Λίτσα, κρυφά. Ακούω ακόμα τα γέλια τους καθώς κατηγορίζαν την πάντα ζωντανή Λεωφόρο Αλεξάνδρας, τραγουδώντας μεγάλες επιτυχίες της δεκαετίας του '60 μετά από σφράντα ολοκληρωμένα χρόνια. Τα τραγούδια με τα οποία διασκέδαζαν οι γονείς τους στα νιάτα τους, έλεγε ο Αντώνης πως είχαν περάσει πλέον στο DNA τους. Ίδιαιτερη προτίμηση είχαν στο «Κορίτσι του Μάη» και στο «Μελαχρινό μου αγόρι». Τα πόδια τους ελαφριά, πιάναν φωτιές από τη φόρα. Μετά, στο ανέβασμα, τα πόδια πιο βαριά έπαιρναν αργά, αποφασιστικά βήματα, για να τους οδηγήσουν ξανά στη μικρή κουζίνα στου Γκυζή και να φάνε την υπόλοιπη μακαρονάδα που είχε μείνει από το απόγευμα, εξίσου νόστιμη αν και ξαναζεσταμένη, από ότι άκουγα και ομολογώ πως από μυρωδιά, έσκιζε!

Κι ύστερα, με γεμάτες κολιές και γεμάτες καρδιές τους θυμάμαι να επιστρέφουν όλοι στα κρεβάτια τους. Εκτός αν κάποιος ήταν κουρασμένος και αποκοιμιόταν στον ευρύχωρο καναπέ της Φωτεινής. Έναν καναπέ που είχε κοιμίσει κόσμο και κοσμάκη, όπως δήλωνε η ίδια και δεν είχα λόγο να μην την πιστέψω.

Το σπίτι αυτό, είχε ζήσει μεγάλες στιγμές, ειδικά την περίοδο που η Φωτεινή συγκατοικούσε με την Αντζυ. Μια περίοδος που θα μπορούσε άνετα, να γίνει σενάριο για ταινία του Αλμοδό-

βαρ. Μπορεί οι δυο φίλες να μην διοργάνωναν τα δικά τους τσάρτα-πάρτι αλλά τα περισσότερα απογεύματα που έμεναν στο σπίτι οι δυο τους, έκαναν το δικό τους ιδιωτικό πάρτι, με καλεσμένες αποκλειστικά τις ίδιες. Χόρευαν ασταμάτητα μέχρι να τις διακόψει το κουδούνι της εξώπορτας ή η τηλεφωνική κλήση κάποιου φίλου και ήταν η τέλεια εκτόνωση. Εγώ δεν τις είχα δει ποτέ αλλά τις είχε ακούσει από το φωταγωγό ο Dino, το ποδήλατο της Φωτεινής και μου τα σφύριξε όλα ένα βράδυ που είχαμε βγει ποδηλατάδα στη Κυψέλη.

Ήταν και το σπίτι του Άλεξ φιλόξενο για τα πάρτι τους. Ίσως και το πιο κατάλληλο αφού ήταν μια μονοκατοικία στο Αιγάλεω, πράγμα που σήμαινε πρακτικά, πως δεν υπήρχε περιπτώση να ενοχλήσουν απολύτως κανέναν.

Στην τσάρτα του Άλεξ ανεβαίναμε από μία στενή σιδερένια σκάλα, που βρισκόταν στη πίσω αυλή του σπιτιού. Ο Άλεξ είχε διαλέξει αυτό το σπίτι το οποίο δεν είχε θέρμανση, μόνο και μόνο επειδή μπορούσε να μεγαλώνει εκεί τα τρία σκυλιά του. Ένα ζευγάρι γερμανικούς ποιμενικούς και το παιδί τους, τον Μπλάκι. Ο Μπλάκι ήταν ένας πολύ ιδιαίτερος σκύλος που λάτρευε όλες τις συνήθειες της παρέας και ακολουθούσε το αφεντικό του σχεδόν παντού, σαν κι εμένα.

Αγαπούσε τα πάρτι και όταν τους έβλεπε να ανεβαίνουν τη σκάλα προς τη τσάρτα, έτρεχε και τους ακολουθούσε με τη

γλώσσα του να κρέμεται στραβά, έξω από το στόμα και την ουρά του να πηγαινει πέρα – δώθε σταματήματα, κάνοντας εμφανή σε όλους, τη χαρά του. Φορές, θα μπορούσες να πεις πως χόρευε κιόλας ή έτσι φαινόταν, αφού δεν έμνενε στιγμή ακίνητος καθώς έπαιζε η μουσική κι η παρέα χόρευε σταματήματα.

Κι εγώ τα πήγαινα καλά με τον Μπλάκι, τα βρισκαμε. Όταν δεν χόρευε με τα παιδιά, καθόταν δίπλα μου και πιάναμε την κουβέντα. Μου είχε πει τα πάντα για τον Άλεξ ο οποίος σπούδαζε στην Σχολή Καλών Τεχνών και ήταν για όλους ένας σωστός καλλιτέχνης. Έκθεση δική του δεν είχε κάνει ακόμα αλλά έργα του εξέθετε σε όλους τους τοίχους του σπιτιού του και ήταν από τα έργα που δεν μπορούσε κανείς να μετακινήσει αφού ήταν ζωγραφισμένα κατευθείαν στον σοβά.

Το αγαπημένο έργο του για τον Μπλάκι, ήταν η ζωγραφική στο μπάνιο του. Το είχε καλύψει όλο με γαλάζιο χρώμα και με δεκάδες στρουμπουλά λευκά σύννεφα. Ενα όνειρο, στην κυριολεξία, όπως μου περιέγραφε ο σκυλάκος. Ελεγε ακόμα ότι συνεχώς έψαχνε να βρει ευκαιρία ώστε να τρυπάνει εκεί μέσα σε αυτόν το χώρο, που δημιουργούσε την αίσθηση πως πετάς στα σύννεφα και ήταν τόσο ταιριαστός με τον χαρακτηρισμό που απέδιδε η Άντζυ στον Άλεξ: αιθεροβάμων. Τους περισσότερους ύπνους του, ο Μπλάκι τους έπαιρνε στο μπάνιο αυτό.

Στο μικρό κουζινάκι του ο Άλεξ, είχε ζωγραφίσει δεκάδες κου-

τάλες, καταρολικά και ζαρζαβατικά, ενώ τα πορτάκια των λιγοστών ντουλαπιών, τα διακοσμούσαν αφράτα κέικ και χαμογέλαστα πρόσωπα σε ψωμένιες φραντζόλες. Αν έψαχνε κανείς κάτι, ο Άλεξ έδινε οδηγίες τύπου: «Είναι στο ντουλάπι με τον πορτοκαλί φραντζολάκη απέξω» και οι φίλοι δεν ήξεραν αν έπρεπε να ψάξουν ή να γελάσουν!

Πάνω στο ψυγείο του, είχε ζωγραφίσει ένα τεράστιο γουρούνι και αυτό, όπως και να το κάνεις, ήταν αποτρεπτικό για όσους είχαν μια διαρκή λιγούρα και τσιμπολογούσαν ότι έβρισκαν στα ψυγεία της παρέας. Ονόματα δεν θα ήθελα να αναφέρω γιατί θα ήταν «καπνιά» και δεν είναι του τύπου μου...

Αλλά θα σου πω και για ένα άλλο σπίτι, στην Κυψέλη. Λατρεύω να μιλάω για σπίτια! Αυτό λοιπόν, ήταν το σπίτι των θείων του Τάσου όπου τον φιλοξενούσαν. Ο ίδιος έλεγε πως ήταν προσωρινό μέχρι να βρει μια δουλειά ικανή να του διατηρεί ένα δικό του σπίτι. Οι υπόλοιποι φίλοι πίστευαν πως ο Τάσος ήταν ευθυνόφορος και απλά δεν ήθελε να αναλάβει τις υποχρεώσεις της ζωής του. Βολευόταν με τη φιλοξενία αφού μπορούσε πάντα να βρει έτοιμο φαγητό, καθαρά και σιδερωμένα ρούχα κι όλα αυτά χωρίς να χρειαστεί να κοπιάσει καθόλου μα ούτε και να συνεισφέρει ιδιαίτερα, οικονομικά. Εγώ πάλι, σαν ποδήλατο μιλάω, δεν θεωρώ πως έκανε κάτι κακό. Δηλαδή κι εγώ στη θέση του, αυτό θα έκανα.

Στο σπίτι αυτό, η παρέα δεν είχε πάει ποτέ. Μόνο απέξω το βλέπαμε όλοι όταν πηγαίναμε να τον πάρουμε για βόλτα και ήταν μια από τις εκατοντάδες, τυποποιημένες πολυκατοικίες του '70, που δέσποζαν στην περιοχή. Οι θείοι του ήταν αρκετά αυστηροί σε αυτό το θέμα και δεν ήθελαν επισκέπτες. Κατά τα άλλα όμως, τον φρόντιζαν σαν δικό τους παιδί μιας και οι ίδιοι ήταν άτεκνοι.

Εικόνα του σπιτιού δεν είχε κανείς, ούτε καν το ποδήλατό του αλλά όταν τον πείραζαν που δεν τους άφηνε να πάνε στο σπίτι, τους έλεγε πως μύριζε αποστείρωση και σκάνανε στα γέλια, ιδιαίτερα με τον μορφασμό του καθώς κατηγορούσε το σπίτι των θείων, ενώ του κρεμάγανε τη ταμπέλα του Βολεψάκια.

Τον αγάπαγαν όμως όλοι! Αυτό σας το βεβαιώνω εγώ! Ήταν λαμπρό μυαλό στα μαθηματικά και τους είχε βρει πολλές φορές λύσεις σε προβλήματα που αφορούσαν τα οικονομικά ή τα συναισθηματικά τους. Ένας πρακτικός, ορθολογιστής βολεψάκιος. Τέλειος στο να δίνει τις κατάλληλες συμβουλές στους άλλους, σχεδόν ανίκανος να διαχειριστεί τη δική του ζωή. Διέθετε επίσης απίστευτο αυτοσαρκασμό και ήξερε όλα τα νέα ανέκδοτα πριν καλά-καλά κυκλοφορήσουν στα στέκια των φοιτητών. Αυτή του η ιδιότητα τον έκανε εξαιρετικά δημοφιλή στους φοιτητικούς κύκλους του Μαθηματικού που ανήκε.

Σε μια άλλη γειτονία όμως της Κυψέλης, βρισκόταν το σπίτι της Μαρίας κι ήταν ένα καθαρά αστικό διαμέρισμα με βαριά κλασική επίπλωση. Κληροδότημα της γιαγιάς Ευθαλίας. Η Μαρία δεν ήθελε να αλλάξει τίποτα απολύτως στην διακόσμηση του σπιτιού αφού είχε ιδιαίτερη σχέση με τη γιαγιά της που την είχε μεγαλώσει και ήξερε πως το ίδιο θα επιθυμούσε κι αυτή. Δεν άφηνε εμάς τα ποδήλατα να μπαινούμε μέσα αλλά τα μαθαίναμε όλα από αλλού, θα δεις παρακάτω.

Ήταν αταίριαστα πράγματα οι έντονες προσωπικότητες της παρέας και ο βαρής σοβαρός καναπές Λουδοβίκου αλλά δεν ενοχλούσε κανέναν ιδιαίτερα αφού το οροφδιαμέρισμα είχε απευθείας επίσημη πρόσβαση στη ταράτσα και μπορούσαν να κάνουν τα πάρτι τους κι εκεί, ανενόχλητοι.

Η Μαρία είχε μια απίστευτη εμμονή με τις αντίκες που μάλλον κι αυτήν την κληρονόμησε μαζί με το διαμέρισμα, από τη γιαγιά της. Ήξερε τα πάντα για τα έπιπλα και τα διακοσμητικά του σπιτιού, όλα παλιά. Εξηγούσε πως, τότε και από που τα είχε αγοράσει η γιαγιά η οποία είχε μείνει χήρα από τα τριάντα της και ποτέ δεν θέλησε να ξαναφτιάξει τη ζωή της, με κάποιον άλλον σύντροφο στο πλευρό της. Έτσι, έχοντας και μια καλή οικονομική επιφάνεια που της επέτρεπε να ζει άνετα χωρίς να εργάζεται, πέρναγε τον ελεύθερο χρόνο της ψάχνοντας, ανακαλύπτοντας και αγοράζοντας περίτεχνες αντίκες από διάφο-

ρα σημεία της Αθήνας. Ήταν αναπόφευκτο η Μαρία να μάθει τα πάντα για τα αντικείμενα του σπιτιού αφού κυρίως, μεγαλύτερα μαζί με τη γιαγιά ενώ οι γονείς της ήταν πολύ απασχολημένοι με τις δουλειές τους, όπως είχε πει του Νίκου.

Η μουσικός της παρέας, ήταν λατρης και της κλασικής μουσικής και πως θα μπορούσε να μην είναι αφού η κυρία Ευθαλία δεν άκουγε τίποτα μα τίποτα άλλο. Από μικρή της είχε δασκαλο στο σπίτι που της μάθαινε πιάνο και πραγματικά η Μαρία ήταν εξαιρετική πιανίστα και πάνω στη μουσική συνέχιζε τις σπουδές της.

Φυσικά η Μαρία ως παιδί του σύγχρονου κόσμου, δεν περιόριζε τα μουσικά της ενδιαφέροντα στη κλασική μουσική. Αγαπούσε πολύ τη ροκ αλλά και την ηλεκτρονική που είχε κατακλύσει τους πάντες τότε και τους είχε συμπαρασύρει με τη δυναμικότητα και το γρήγορο ρυθμό της. Ταίριαζε απόλυτα στο τέμπο της ζωής που ζούσαν οι φίλοι.

Όταν οι ένοικοι του από κάτω διαιερίσματος έλειπαν διακοπές, η Μαρία σαν ένας θηλυκός Τζέρι Λι Λούις τους έπαιζε στο πιάνο rock n' roll και τα παιδιά έκαναν φηγούρες που είχανε δει σε ταινίες, πάνω στο παρκέ του σαλονιού. Εντάξει, δεν τις πετυχαίναν όλες αλλά το διασκεδάζαν με τη ψυχή τους. Το ίδιο και ο γάτος Σοπέν κι αυτός της γιαγιάς, απόλυτα ταίριαστός με τις αντίκες και προσωπικός μου πληροφοριοδότης,

όταν το έσκαιε από το μπαλκόνι κι ερχόταν στο πεζοδρόμιο από κάτω, εκεί που άραζα, να με βρει.

Ένα ακόμα σπίτι της παρέας, ήταν αυτό της Σόνιας στο Μεταξουργείο. Μια δίχωση γκαρσονιέρα με απευθείας πρόσβαση στη παράτσα, που αποτελούσε τη βεράντα της. Στον 7^ο όροφο αυτό και κανείς τους, σχεδόν, δεν χρησιμοποιούσε το ασανσέρ γιατί είχε κολλήσει αρκετές φορές και δεν είχαν χρόνο για χάσιμο. Ακόμα κι εμένα, ο Νίκος, με ανέβαζε αγκαλιά από τις σκάλες.

Κάποια φορά, είχε εγκλωβιστεί μέσα η Άννα με τον Νίκο και κάνανε να τους βγάλουνε δύο ώρες. Βέβαια είχαν όλοι μαζευτεί έξω από το φρεάτιο και τους λέγανε αστεία για να περνάει η ώρα, συμπαραστεκόμενοι στο «δράμα» τους. Με τον τρόπο αυτό, κατάφερε και η Άννα να ξεπεράσει μια και καλή την κλειστοφοβία, που την ταλαιπωρούσε από μικρό παιδί. Άλλη μια νίκη της παρέας.

Η γκαρσονιέρα που έμενε η Σόνια, της είχε παραχωρηθεί από μια θεία που ήταν στην Αυστραλία. Την είχε αγοράσει πριν είκοσι χρόνια, σε μια προσπάθεια να ξαναζήσει στην Ελλάδα μετά το χωρισμό της από τον θείο Τζέικ αλλά οι συναισθηματικοί δεσμοί που είχε με την ξενιτιά, την ανάγκασαν να επιστρέψει εκεί ακόμα και χωρίς την αγκαλιά του Τζέικ. Το σπίτι όμως δεν το πούλησε. Σκέφτηκε να το κρατήσει μήπως το

χρησιμοποιούσαν τα παιδιά της αλλά και να έχει κάπου να μει-
νει, όποτε επισκέπτονταν την Ελλάδα. Ίσως να επέστρεφε
όταν θα ήταν πλέον πολύ γριά, για να πεθάνει στον τόπο της.

Όλα τα έπιπλα ήταν καινούργια, ελάχιστα μεταχειρισμένα
αλλά ανήκαν στιλιστικά σε μια ξεπερασμένη προ πολλού,
μόδα. Έτσι η θεία είχε μια κουζίνα φτιαγμένη όλη από λευκή
φορμάικα, που ακόμα και τις σκοτεινές –λόγω καιρού– μέρες,
αυτή έλαμπε και άρεσε στην παρέα, πολύ.

Το ίδιο πολύ τους άρεσε και η κυρταρισί-ροτόντα και αυτή από
φορμάικα. Σ' αυτήν όταν δεν έτρωγαν, έπαιζαν επιτραπέζια.
Παιχνίδια γνώσεων, κλασική MONOPOLY και αγαπημένο Γκρι-
νάρη. Αν ήταν πολλοί, έπαιζαν σε ομάδες των δύο ή τριών
ατόμων. Η Σόνια, ο Αντώνης κι η Φωτεινή αποτελούσαν την
ομάδα φαβορί με δεύτερη την ομάδα του Νίκου, της Άννας και
του Γιάννη. Τελευταία και καταϊδρωμένη που λέμε, ήταν η
ομάδα της Μαρίας, του Άλεξ και του Τάσου μα και της
«πασπαρτού» Αντζι, όταν ακολουθούσε.

Κι εκεί απάνω στον Γκρινιάρη, την ώρα που εγώ με τη Λίτσα
στη βεράντα, βρισκόμασταν σε ένα τριφερό ενστανανέ, ο
Γιάννης επιτέθηκε στη Φωτεινή με κάτι απίστευτα βρομόλογα.
Την κατηγορήσε πως σκόπιμα μιλούσε την ώρα του παιχνιδιού
για να κάνουν λάθη οι άλλες ομάδες και να χάνουν.

Η αλήθεια είναι πως στην αρχή νομίζαμε πως αστειεύονταν κι
αρχίσαμε να γελάμε με τη Λίτσα. Εγώ προσωπικά έβριζα από
μέσα μου που μας κόψανε πάνω στο καλύτερο. Γρήγορα κατα-
λάβαμε πως το πράγμα ήταν σοβαρό και τέλος χωρίς κανείς
να συνειδητοποιήσει το πως, άνθρωποι και ποδήλατα βρεθή-
καμε να μαλώνουμε μεταξύ μας σαν πεντάχρονα και να
ανταλλάσσουμε με τεράστια ευκολία κατηγορίες. Σιγά-σιγά, ο
κάθενας αποχωρούσε λέγοντας «σας βορέθηκα» ή «δεν
ξανάρχομαι» ή «φτάνει πια»...

Μ' ένα «φτάνει πια» του Νίκου, αποχαιρέτησα κι εγώ το σπιτι-
κό της Σόνιας και κατέβηκα τις σκάλες στον ώμο του, με απί-
στευτη ταχύτητα. Βγήκαμε στο δρόμο, ανέβηκε επάνω μου κι
εγώ άρχισα να τρέχω. Σταμάτησα όταν είχαμε φτάσει πλέον
στο Σύνταγμα. Κάθισε λαχανιασμένος στα σκαλοπάτια της
πλατείας και ξέρω πως προσπαθούσε να σκεφτεί τι είχε φτά-
σει την παρέα του σε αυτό το χάλι αλλά και το ποια ήταν η
ευθύνη του σε όλο αυτό που είχε προηγηθεί. Με ρώτησε ποια
ήταν η γνώμη μου. Την είπα και νομίζω πως με άκουσε.

Του είπα πως ίσως να είχαν παραγνωριστεί. Το έλεγε μια μέρα
ένας τύπος στην τηλεόραση και μου άρεσε η έκφραση. Ήξερα
πως με τους περισσότερους γνωρίζονταν από μικρά παιδιά.
Άλλωστε μεγάλωναν, άλλαζαν οι ανάγκες τους, τα θέλω τους,
τα πρέπει τους. Μπορεί πλέον να μην είχαν και πολλά κοινά.

φυσικά καταλάβαινα, ήταν ολοφανερο μάλιστα, πως δεν ήταν λόγος για τσακωμό η πολυλογία της Φωτεινής. Απλά μια αφορμή, αφού η παρέα ήξερε καλά αυτή τη κακή της συνήθεια και συχνά αστειευόμενοι της λέγανε πως θα αγόραζαν ωτοασπίδες γιατί τους κούραζε.

Εγώ σαν Τάκης, ίσως να μην καταλάβαινα τους συναισθηματικούς δεσμούς της παρέας κι έτσι απορούσα κάπως που έβλεπα τον Νίκο να είναι στα «μαύρα πανιά» και να ψάχνει τρόπους στο μυαλό του για να τα ξαναβρεί η παρέα. Από την άλλη, καταλάβαινα πως η παρέα αυτή είχε περάσει πολλά και δεν γινόταν έτσι, από τη μια στιγμή στην άλλη να διαλυθεί και γι' αυτό, αποφάσισα να βοηθήσω το αφεντικό μου. Τον πήρα στη σέλα μου, δεν μου αντιστάθηκε, και τον πήγα κερφί στο σπίτι του Γιάννη. Σκέφτηκα πως θα τα λέγανε, θα τα βρισκανε και όλα θα ήταν εντάξει μετά.

Ο Γιάννης ήταν σπίτι αλλά δεν θέλησε να μας ανοίξει να μιούμε κι αυτό ήταν κάτι που πόνεσε το αφεντικό μου πολύ περισσότερο από τις κατηγορίες που είχαν ανταλλάξει ενωρίτερα. Δεν επιμεινάμε. Σκεφτήκαμε γρήγορα και αποφασίσαμε να πάμε στο σπίτι της Άννας. Ίσως να ήταν και κανείς άλλος εκεί.

Όντως, στο σπίτι της Άννας είχε ήδη φτάσει η Φωτεινή, ελαφρώς κλαμένη –ως γνήσια drama queen όπως την έλεγαν αλλά και η Σόνια με τον Άλεξ και τον Αντώνη. Η ατμόσφαιρα

ήταν κάπως παγωμένη και κανείς δεν μιλούσε για αρκετή ώρα μέχρι που η Σόνια κρυφολεώνοντας ρώτησε την Άννα: «Το εννοούσες όταν έλεγες πως σου τρώω όλα τα γλυκά όταν έρχομαι εδώ;». Δεν χρειάστηκε απάντηση ή και να υπήρξε κανείς δεν την άκουσε αφού όλοι έσκασαν στα γέλια και χωρίς πολλές κουβέντες, βρέθηκαν στο δρόμο για το σπίτι του Γιάννη. Μόνο ένα Ταράτσα-πάρτι, μπορούσε τώρα να σώσει τη κατάσταση.

Οι υπόλοιποι ειδοποιήθηκαν τηλεφωνικά καθ' οδόν κι όταν ο Γιάννης ρώτησε «ποιος» στο θυροτηλέφωνο, όλοι μαζί χορωδιακά φώναξαν: «ο λαός απαιτεί πάρτι τώρα στην αυλή!» κι αυτός βέβαια, δεν είχε άλλη επιλογή από το να τους ανοίξει και να τους οδηγήσει στη ταράτσα του που για δεύτερη μόλις φορά θα είχε «τη χαρά και τη τιμή» να δεχτεί το πάρτι τους.

Η παρέα σύσσωμη, πολύ προσεκτικά, ώστε να μην λερώσει τα ασπρόρουχα της κυρίας του 3ου αλλά και να μην ενοχλήσει κανέναν έντοικο, ακούμπησε το φορητό cd player σ' ένα σκαμνί. Ο Γιάννης ακόμα μουτρωμένος, έβαλε ένα cd να παίζει και γύρισε προς το μέρος των άλλων: «Αγαπημένοι μου φίλοι!» φώναξε και ανοίξε την αγκαλιά του, η μουσική που ακουγόταν εκείνη τη στιγμή ήταν μια αγαπημένη σε όλους ροκ μπαλάντα, που έφερε θύμισες από τα εφηβικά πάρτι όταν σφιχταγκάλιασμένοι με τα ταίρια τους, αντάλασσαν λόγια γεμάτα «αγάπες

και λουλούδια, ζωή παραμυθένια» και όνειρα όταν θα ζούσαν τα χρόνια της απελευθέρωσης τους, από τα δεσμά της οικογένειας και του σχολείου, στην μεγάλη Πόλη. Ετρεξαν όλοι κοντά του, αγκαλιαστήκανε κι αρχίσανε να τραγουδούν και να γυρνάνε γύρω, γύρω αργά, σ' ένα σμαδικό «μπλουζ». Κι έτσι, χωρίς περαιτέρω συζητήσεις, μπήκαν όλα στη θέση τους.

Εγώ, μαζί με τα άλλα ποδήλατα της παρέας, τους χαζεύαμε έτσι όπως στεκόμασταν πάνω στο μπαλκόνι και με το ζόρι κρατήσαμε να μην τρέξουμε να μπούμε κι εμείς στον κύκλο τους. Η Λίτσα είχε ακουμπήσει τη μπροστινή της ρόδα τρυφερά επάνω στη δική μου και νομίζω πως είχε βουρκώσει. Είμαι σχεδόν σίγουρος για αυτό αλλά έκανα πως δεν το προσεξα, για να μην την φέρω σε δύσκολη θέση, καταλαβαίνεις.

Η ιδιότυπη αυτή εκχειρία, τους κράτησε ενωμένους και τα υπόλοιπα δύο χρόνια που τους χώριζαν από τα πτυχία τους. Μετά ένας-ένας με τη σειρά του, άρχισαν να φεύγουν. Δεν έφευγαν από τη παρέα. Έφευγαν από αυτό το επίπεδο για να περάσουν σε κάποιο άλλο. Άλλοι για μεταπτυχιακό σε άλλη πόλη, άλλοι στο Στρατό, άλλοι πίσω στο νησί κι άλλοι στον εργασιακό στίβο, που λένε και οι τεχνοκράτες, στους οποίους έχει κι ο Νίκος μας πλέον περιέλθει.

Άλλαξαν τα ωράρια, οι ανάγκες, το ντύσιμό, οι συνήθειές τους. Μεγάλωσαν, σοβάρωσαν. Κάποιοι είχαν και δεσμούς με

άτομα που δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν το ύψος της παρέας. Αυτό δεν ήταν απαραίτητα κακό αλλά μαζί με τα υπόλοιπα, τους έκανε να απομακρυνθούν και να απομακρυνθούν, ώσπου περιορίστηκαν στον Κυριακάτικο περιπάτο στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας, όσοι τουλάχιστον ζούσαν μόνιμα ακόμα στην πόλη ή με την ευκαιρία της επίσκεψης στη πόλη κάποιου μέλους της παρέας.

Ταράτσα-πάρτι πια δεν έκαναν αν δεν το είχαν πρώτα προγραμματίσει και αφού είχαν προηγουμένως εξασφαλίσει την συμμετοχή όσων περισσότερων γινόταν από την παλιά παρέα. Τις κενές θέσεις, τις συμπλήρωναν οι σύντροφοί τους. Και κάπου εκεί, ήρθε και το πρώτο μωρό στη παρέα και ήταν το παιδί του Νίκου και της Άννας. Του Νίκου που πριν τρία χρόνια δήλωνε πως δεν επρόκειτο να κάνει οικογένεια κι έσπευσε πρώτος, πριν καν πάει φαντάρος. Προφανώς, εκείνη η εμπειρία που έζησε εγκλωβισμένος 2 ώρες με την Άννα στο ασανσέρ, ήταν ικανή για να του αλλάξει γνώμη. Βέβαια εγώ ήξερα για τη σχέση αυτή από τη πρώτη στιγμή, τα λέγαμε και με τη Λίτσα αλλά δεν είχαμε πει κουβέντα σε κανέναν άλλον. Το ίδιο κρυφή, είχαμε κρατήσει και τη μεταξύ μας σχέση.

Το μωρό το καλοδεχτήκαμε όλοι, άνθρωποι, ποδήλατα και ζωντανά κι ας ξέραμε μέσα μας πως σηματοδοτούσε το τέλος μιας εποχής αλλά και την αρχή μιας άλλης. Αυτό βέβαια, δεν

σήμαινε πως η παρέα θα έχανε κάτι από τη θέλησή της για ζωή, ούτε από την ενέργειά της. Άλλωστε, ήταν ακόμα όλοι πολύ νέοι για να αποσυρθούν.

Αυτό το γελαστό πλασματάκι ήρθε στην παρέα τη στιγμή ακριβώς που είχαν αρχίσει να σπάει και την ένωσε ξανά, έστω και για λίγο. Ο Γιάννης έσπευσε να το ονομάσει «το ταρτασοπαρτόπαιδο» κι όλοι συμφώνησαν πως ήταν το πιο γελοίο παρατσούκλι που θα μπορούσε να δώσει κανείς σε παιδί. Παρόλα αυτά, όλοι έτσι το φώναζαν. Εγώ το έλεγα απλά, μωρό.

Κι αργότερα ήρθαν για κάποιους από αυτούς κι άλλα πλασματάκια, για κάποιους άλλους όχι. Τουλάχιστον όχι μέχρι αυτή τη στιγμή που γράφεται αυτή η ιστορία. Και τη θέση τους στις ταράτσες, στους δρόμους, στις σχολές και στις φοιτητικά στέκια της Αθήνας, την πήραν άλλες παρέες, οι οποίες είναι σίγουρο πως διαθέτουν την ίδια ζωντάνια και πάνω - κάτω τα ίδια όνειρα με τα δικά τους.

Δεν έχει σημασία πόσο κι αν κατάφεραν να πραγματοποιήσουν αυτά τους τα όνειρα, αυτά που είχαν σαν παιδιά ή ως έφηβοι. Σημασία έχει το ταξίδι που λέει κι ο Ποιητής και το ταξίδι τους ήταν όμορφο, ακόμα είναι όμορφο –με τα πάνω και τα κάτω του- και θα συνεχίσει να είναι. Δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά γιατί αυτό είναι η Ζωή.

Όταν περιπλανιέμαι με τον Νίκο σήμερα, στις γειτονιές που περιπλανιόταν πριν λίγα μόλις χρόνια η παρέα, νιώθω ωραία, πλήρης και ευχαριστημένος που είχα την τύχη να είμαι κατά κάποιον τρόπο, μέλος μιας τέτοιας παρέας. Μιας παρέας όπως χιλιάδες άλλες που θρέφονται κι αναθρέφονται στη πόλη και την τρέφουν κι αυτές με τη σειρά τους κρατώντας την πάντα ζωντανή, γεμάτη ενέργεια ακόμα κι όταν διανύει κι άσχημες περιόδους.

Η Αθήνα μπορεί να έχει πολλά πρόσωπα, κάποια από αυτά εγώ δεν τα γνωρίζω καθόλου. Για το μόνο που δεν μπορεί κανείς να την κατηγορήσει αυτή τη πόλη, είναι για την αδράνειά της. Βρίσκεται μονίμως σε κίνηση. Έχει ένα δικό της ρυθμό και μάλιστα ζωηρό, αρκεί κανείς να έχει τη διάθεση να τον νιώσει και να τον ακολουθήσει. Στο υπογράφει αυτό ο Τάκης, το πιο φιλοσοφημένο ποδήλατο της Αθήνας...